

Arrest

nr. 57 785 van 11 maart 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 22 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 22 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M-C FRERE, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché, die verschijnt voor de verwerende partij

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing inzake de eerste verwerende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas.

U bent Armeens staatsburger, afkomstig uit Yerevan en daar ook woonachtig. U bent getrouwd met Astghik Danielyan (O.V. 6.642.742) met wie u een minderjarige dochter Elen (O.V. 6.642.742) heeft.

Op 1 maart 2008 neemt u samen met uw vriend Artur Karapetyan deel aan de protestacties in Yerevan na de presidentsverkiezingen van 19 februari 2008. Tijdens de demonstratie filmt u met uw gsm hoe een politieagent een demonstrant slaat met een metalen staaf. Op 2 maart 2008 bekijkt u de beelden thuis samen met uw vriend Artur. U geeft hem de beelden zodat hij die openbaar kan maken en zo het regime aanklagen. Uw vriend wordt echter gearresteerd en vertelt de autoriteiten dat u die beelden had gemaakt. Zelf wordt uw vriend veroordeeld tot een gevangenisstraf van 7 jaar.

Op 5 maart 2008 bent u aan het werk op de markt. Uw buurman Radik belt u op met de melding dat de politie bij u thuis is binnengevallen en zich daarbij misdragen heeft tegenover uw vrouw en uw

moeder. De politie is op zoek naar u. U gaat niet meer naar huis, maar neemt rechtstreeks een taxi naar Alaverdi, het geboortedorp van uw vrouw in de provincie Lori. Als u daar aankomt, belt u uw vrouw op en zegt haar u te komen vervoegen.

Samen met uw vrouw verlaat u Armenië diezelfde avond (in de nacht van 5 maart 2008) en trekt naar Petrozavodsk in Rusland. Daar verneemt u dat uw schoonbroer meegenomen en geslagen werd door de Armeense politie omdat ze willen weten waar u bent. Uw schoonvader koopt hem vrij. In december 2008 gaat uw vrouw terug naar Armenië om te bevallen van uw dochter. Na de bevalling komt ze u terug vervoegen in Rusland. Daar blijft u wonen tot u en uw vrouw lastiggevalen en geslagen worden door skinheads. Uiteindelijk verlaat u samen met uw vrouw en dochter Rusland op 10 juni 2010 en komt op 15 juni 2010 in België aan waar u diezelfde dag asiel aanvraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: een kopie van de eerste twee pagina's van uw paspoort, uw geboorteakte en uw militair boekje.

B. Motivering

Bij een eventuele terugkeer naar Armenië vreest u opgesloten of vermoord te worden omwille van een filmopname tijdens de protestbetogingen van 1 maart 2008 (schriftelijke verklaring vraag 7).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat Armenië een meerpartijenstelsel heeft waarin politieke partijen activiteiten (bv. leden werven, fondsen verzamelen, hun gedachtegoed uitdragen, oppositie voeren in het parlement) kunnen ontwikkelen. Tijdens kiesperiodes is er sprake geweest van een verhoogde spanning, die gepaard kon gaan met intimidaties en kortstondige arrestaties. Na de kiesperiodes normaliseerde de situatie weer, zo ook na de presidentsverkiezingen van begin 2008 die turbulenter dan gewoonlijk zijn verlopen en uitzonderlijk een langere nasleep kenden. Sinds voornoemde politieke gebeurtenissen van 2008 zijn de Armeense autoriteiten restrictiever bij het toelaten van manifestaties. Hoewel vele manifestaties zonder incidenten verlopen, kunnen deze soms op schermutselingen uitlopen en zo tot kortstondige arrestaties leiden. Betrouwbare en gezaghebbende bronnen zijn echter van mening dat er actueel in Armenië geen situatie van vervolging omwille van politieke redenen is, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke gevallen, waarvan kan gesteld worden dat er over bericht wordt en dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden.

Gelet op wat voorafgaat, in het licht van alle elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, zijn de door u beschreven ernstige moeilijkheden (nl. het feit dat de autoriteiten in de nasleep van uw betrokkenheid bij de politieke gebeurtenissen van 2008 naar u op zoek waren en de daarmee gepaard gaande mishandeling van uw vrouw en moeder) niet aannemelijk. Bovendien brengt u zelf geen overtuigende, concrete bewijsstukken aan die de door u beschreven ingrijpende problemen bevestigen, terwijl dit van u verwacht kan worden, gezien dergelijke gegevens volgens de informatiebronnen van het Commissariaat-generaal, waarvan bijlage in het administratief dossier werd gevoegd, hoe dan ook voorhanden zouden moeten zijn, gelet op de ernst van de moeilijkheden die u zichzelf toeschrijft. De eerste twee pagina's van uw paspoort, uw geboorteakte en uw militair boekje bevestigen uw identiteit, maar bevatten geen informatie met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. Bijgevolg wijzigen deze documenten niets aan deze beslissing.

Er moet dan ook worden besloten dat u niet aannemelijk maakt dat u zich kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Aangezien u behoudens voornoemde politieke motieven geen andere redenen inroept ter ondersteuning van uw asielrelaas, toont u tot slot al evenmin concreet aan dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving met betrekking tot de subsidiaire bescherming zou lopen in uw land van herkomst.

Daarnaast verklaart u dat u nooit een visum heeft aangevraagd bij een Armeense, Belgische of andere ambassade (verklaring DVZ p. 3-4, vraag 22-23 & schriftelijke verklaring vraag 12). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt echter dat u op 17 mei 2010 bij de Italiaanse ambassade een visum aanvroeg. Dit visum (nummer I15974455) werd u uitgereikt op 21 mei 2010. Bijgevolg zijn uw bovenstaande verklaringen niet geloofwaardig. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties, om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, de reden waarom, het moment en de wijze van uw vertrek, verborgen te houden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing inzake de tweede verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent Armeens staatsburger, afkomstig uit Stepanavan in de provincie Lori en woonachtig in Yerevan. U bent getrouwd met Albert Danielyan (O.V. 6.642.742) met wie u een minderjarige dochter Elen (O.V. 6.642.742) heeft.

Op 1 maart 2008 neemt uw man samen met zijn vriend Artur Karapetyan deel aan de protestacties in Yerevan na de presidentsverkiezingen van 19 februari 2008. Tijdens de demonstratie maakt hij een filmopname met zijn gsm, maar u weet niet wat daar precies op te zien is.

Op 5 maart 2008 valt de politie uw huis binnen. Alleen u en uw schoonmoeder zijn op dat moment thuis, uw man is aan het werk. Ze zijn op zoek naar uw man. De agenten mishandelen u en uw schoonmoeder. Als gevolg daarvan zal u later een miskraam krijgen. Uw man belt u op en zegt u naar uw geboortedorp Alaverdi te komen waar hij ondertussen naartoe gevlucht was.

Samen met uw man verlaat u Armenië diezelfde avond (in de nacht van 5 maart 2008) en trekt naar Petrozavodsk in Rusland. Daar verneemt u dat uw broer meegenomen en geslagen werd door de Armeense politie omdat ze willen weten waar uw man is. Uw vader koopt hem vrij. In december 2008 gaat u terug naar Armenië om te bevallen van uw dochter. Na de bevalling gaat u terug uw man vervoegen in Rusland. Daar blijft u wonen tot jullie lastiggevalen en geslagen worden door skinheads. Uiteindelijk verlaat u samen met uw man en dochter Rusland op 10 juni 2010 en komt op 15 juni 2010 in België aan waar u diezelfde dag asiel aanvraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: een kopie van de eerste twee pagina's van uw paspoort en de eerste twee pagina's van het paspoort van uw dochter.

B. Motivering

Bij een eventuele terugkeer naar Armenië vreest u dat uw man levenslang zal opgesloten worden omwille van een filmopname tijdens de protestbetogingen van 1 maart 2008 (schriftelijke verklaring vraag 9).

Uit uw schriftelijke verklaring bij het Commissariaat-generaal en uw verklaringen bij Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat uw problemen het gevolg zijn van de problemen van uw man Albert Danielyan (O.V. 6.642.742) en dat u daarom Armenië verlaten heeft. Aangezien in het kader van zijn asielaanvraag door het Commissariaat-generaal beslist werd dat hem de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend wegens het ongeloofwaardig karakter van de vervolgingsfeiten, kan in uw hoofdte evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing over uw man is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste.

Daarnaast blijkt uit uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken op 18 juni 2010 en het paspoort van uw dochter dat u neerlegt dat u in december 2008 vanuit Rusland terugkeerde naar Armenië om er te bevallen. Na de bevalling keerde u terug naar uw man in Rusland (zie documenten & vragenlijst DVZ p. 2, 3.5). Hieromtrent dient te worden gesteld dat uw terugkeer naar uw land van herkomst de ernst van de door u verklaarde vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade als gevolg van de door u en door uw man aangehaalde problemen volledig ondermijnt.

Bovendien verklaart u dat u nooit een visum heeft aangevraagd bij een Armeense, Belgische of andere ambassade (verklaring DVZ p. 3, vraag 22-23 & schriftelijke verklaring vraag 14). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt echter dat u op 31 mei 2010 bij de Litouwse ambassade een visum aanvraagde. Dit visum (nummer LTULT1799503) werd u uitgereikt op 1 juni 2010. Bijgevolg zijn uw bovenstaande verklaringen niet geloofwaardig. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties, om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, de reden waarom, het moment en de wijze van uw vertrek, verborgen te houden.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. De eerste twee pagina's van uw paspoort en dat van uw dochter bevestigen uw identiteit en die van uw dochter, maar bevatten geen informatie met betrekking tot de door u of door uw man aangehaalde problemen. Bijgevolg wijzigen deze documenten niets aan bovenstaande beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de zorgvuldigheidsverplichting (algemeen rechtsprincipe) omdat het CGVS nagelaten heeft de verzoekers uit te nodigen voor een verhoor. De verzoekende partij voert de schending van de rechten van de verdediging in en de schending van het principe van *"goed beheer"*.

2.2. Wat de rechten van de verdediging betreft, dient uitdrukkelijk te worden gewezen op het feit dat de procedure voor de Commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet. Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoekers niet aantonen hoe zij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

2.3. Met betrekking tot de schending van de zorgvuldigheidsplicht antwoordt de verwerende partij dat verzoekers op 10 september 2010 en op 14 oktober 2010 werden opgeroepen om gehoord te worden voor het Commissariaat-generaal. Beide keren konden ze niet aanwezig zijn. Hierop werd hen per aangetekende zending op 14 oktober 2010 een vraag om inlichtingen verstuurd. Het Commissariaat-generaal ontving hun antwoord op de vermelde vragen om inlichting op 10 november 2010.

De hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472). In casu blijkt dat verzoekers in de mogelijkheid gesteld werden hun asielsituatie schriftelijk uiteen te zetten. Een schending van de hoorplicht kan bijgevolg niet worden aangenomen.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoekers tweemaal opgeroepen werden voor een gehoor op 10 september 2010 en op 14 oktober 2010, maar niet aanwezig konden zijn wegens ziekte die met een geneeskundig getuigschrift geattesteerd werd. Hierop werd hen per aangetekende zending op 14 oktober 2010 een vraag om inlichtingen verstuurd. Op 18 oktober 2010 stuurt dokter PT, die op vraag van het CGVS een onderzoek uitvoerde, een mail waarbij hij bevestigt *"dat er geen medische redenen zijn om niet deel te nemen aan het interview. Beide attesten betreffen een acute situatie die inmiddels voorbij is."*

Hieruit leidt de Raad af dat de afwezigheid van verzoekers op 10 september 2010 en op 14 oktober 2010 weliswaar gerechtvaardigd was op medische gronden, maar dat de onmogelijkheid om deel te nemen aan een gehoor inmiddels, meer bepaald op de datum van de mail namelijk 14 oktober 2010, voorbij was.

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de Commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

De hoorplicht van de Commissaris-generaal is op bijzondere wijze geregeld in het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, zoals gewijzigd op 18 augustus 2010. Dit koninklijk besluit voorziet in de gedeeltelijke omzetting van Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus.

Artikel 6 van bovenvermeld koninklijk besluit stelt :

« §1. De Commissaris-generaal of zijn gemachtigde roept de asielzoeker minstens eenmaal op voor gehoor. »

Deze bepaling dient op een richtlijnconforme wijze geïnterpreteerd te worden. Richtlijnen hebben een rechtstreekse werking wanneer de er in opgenomen bepalingen onvoorwaardelijk en voldoende duidelijk en nauwkeurig zijn (HvJ Van Duyn van 4 december 1974) en indien de lidstaten ze niet binnen de vastgestelde termijn hebben omgezet (HvJ Ratti van 5 april 1979).

Artikel 12, 1. Van de richtlijn stelt : « *Alvorens de beslissingsautoriteit een beslissing neemt, wordt de asielzoeker in de gelegenheid gesteld persoonlijk gehoord te worden over zijn asielverzoek door een daartoe naar nationaal recht bevoegd persoon.* »

Dit artikel bepaalt ook de redenen waarvoor er afgezien kan worden van een persoonlijk onderhoud :

“2. Er kan worden afgezien van een persoonlijk onderhoud indien:

*a) de beslissingsautoriteit een positieve beslissing kan nemen op basis van het beschikbare bewijs, of
b) de bevoegde autoriteit al een ontmoeting met de asielzoeker heeft gehad om hem bij te staan bij de indiening van zijn asielverzoek en de overlegging van de essentiële informatie over het asielverzoek, zoals bedoeld in artikel 4, lid 2, van Richtlijn 2004/83/EG, of*

c) de beslissingsautoriteit, op basis van een volledige bestudering van de door de asielzoeker verstrekte informatie, het verzoek als ongegrond beschouwt in gevallen waarin de in artikel 23, lid 4, onder a), c), g), h) en j), genoemde omstandigheden van toepassing zijn.

3. Er kan ook worden afgezien van een persoonlijk onderhoud indien het redelijkerwijs niet uitvoerbaar is, met name indien de bevoegde autoriteit van oordeel is dat de asielzoeker niet persoonlijk gehoord kan worden als gevolg van blijvende omstandigheden waarop hij geen invloed heeft. Bij twijfel kunnen de lidstaten een medisch of psychologisch attest verlangen.”

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal de verzoekers opgeroepen had voor een gehoor. Hieruit blijkt dat hij zelf van mening was dat een persoonlijk gehoor aangewezen was. Noch uit het administratief dossier, noch uit de verklaringen ter zitting van de verwerende partij blijkt dat bovenvermelde omstandigheden om af te zien van een persoonlijk onderhoud voorhanden waren. In het kader van de zorgvuldigheidsplicht had de verwerende partij verzoekers dan ook opnieuw voor een gehoor dienen op te roepen.

De Memorie van Toelichting (Parl. St. Kamer, Doc, 51/2479/001, p, 86) stelt met betrekking tot artikel 39/2, §2, 2° stelt:

“Allereerst kan aan de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal een dergelijke substantiële onregelmatigheid kleven dat ze door de Raad niet meer kan worden hersteld. Dit zal bijvoorbeeld in de regel het geval zijn wanneer de asielzoeker niet zou zijn gehoord door de commissaris-generaal omdat de oproeping naar een verkeerd adres werd verzonden. Deze substantiële vereiste die het horen inhoudt, kan op het niveau van de Raad niet worden goedge maakt (behalve indien duidelijk uit het dossier en/of de verklaringen van de partijen ter terechtzitting blijkt dat het verzoek moet worden aangenomen of verworpen of indien de verzoeker geen belang heeft) en zonder dit verhoor kan redelijkerwijze worden besloten dat geen deugdelijke beslissing (in de ene of de andere zin) kan worden genomen.”

De hoorplicht van de Commissaris-generaal is een substantiële vormvereiste die in beginsel niet door de Raad kan worden hersteld. Noch uit het administratief dossier noch uit de verklaringen van de verweerder ter zitting blijkt dat een persoonlijk onderhoud redelijkerwijs niet uitvoerbaar was. Op 18 oktober 2010 kreeg de Commissaris-generaal de bevestiging dat de medische beletselen voorbij waren en kon hij verzoekers oproepen. De Raad meent ook dat de bovenvermelde voorwaarden die toelaten om zonder gehoor te beslissen niet voorhanden zijn.

2.6. De bestreden beslissing wordt conform artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet vernietigd omdat de Raad niet tot een bevestiging of hervorming kan komen van de bestreden beslissing zonder aanvullend onderzoek.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen genomen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 22 december 2010 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaken wordt teruggezonden naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. QUINTENS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. QUINTENS

G. de MOFFARTS